

РЕШЕНИЕ

№ 448

гр. София, 29.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО V ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Вера Чочкова

Членове: Тони Гетов
МИРОСЛАВ В. СТОЯНОВ

при участието на секретаря Пенка Анг. Цанкова
в присъствието на прокурора Хр. Ап.
като разгледа докладваното от Вера Чочкова Въззивно наказателно дело от
общ характер № 20221100601287 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С присъда от 05.10.2021г., постановена по н.о.х.д. № 20812/2017 г. на СРС, НО, 21-ви състав е признал подс. КР. Т. П. за виновен в това, че на 27.01.2017г., около 16:30 часа, в гр. София, ж.к *****, на площадката между етаж 3 и етаж 4, се закарнал с убийство на М. Р. Ц., като ѝ нанесъл удари с юмруци в областта на лицето и ѝ казал: „Ще ви убия!“, „Ще ви унищожа цялото семейство“, и това закарване би могло да възбуди основателен страх за осъществяването му у Ц. – престъпление по чл.144, ал.3, пр.1 вр. ал.1 от НК, като ѝ наложил наказание „лишаване от свобода“ за срок от 9 месеца. Със същата присъда подс. П. бил признат за виновен и в извършване на същото престъпление спрямо Д. Г. Ц., като му нанесъл удари в юмруци в областта на корема и му казал „Ще те убия!“, като съответно му било наложено наказание лишаване от свобода за срок от девет месеца. На основание чл.23 от НК първия съд е определил едно общо най-тежко наказание в размер на 9 месеца „лишаване от свобода“, изпълнението на което е отложил по реда на чл.66 от НК за срок от 3 години.

Против присъдата, в законоустановения срок е постъпила жалба и допълнение към нея от защитника на подсъдимия. В нея се излагат подробни съображения, с които се оспорва правилността на постановения съдебен акт. Прави се искане за неговата отмяна и постановяването на нова – оправдателна присъда. Алтернативно се релевира искане за намаляване размера на наложеното наказание.

В съдебно заседанието защитата на подсъдимия поддържа подадената жалба по изложените в нея аргументи.

Частните обвинители по делото – М.Ц. и Д.Ц. не се явяват, като не посочват и уважителни причини за неявяването си. За тях се явява упълномощеният им повереник ,който намира атакуваната присъда за правилна.

Представителят на СГП счита присъдата на СРС за правилна а обвинението – за безспорно доказано.

В правото си на последна дума подсъдимия П. заявява, че голяма част от разпитаните свидетели са заявили лъжи. Твърди, че делото следва да започне отначало, тъй като не е бил разпитван „като хората“.

Съдът, като съобрази изложените в жалбата възражения, както и тези, изложени от страните в открито съдебно заседание, и като провери правилността на атакуваната присъда, при съобразяване с разпоредбата на чл. 314, ал. 1 НПК, намира за установено следното:

Първоинстанционната присъда е постановена при изяснена фактическа обстановка, установена от събраните пред СРС доказателствени материали. Чрез законосъобразно извършени процесуални действия са събрани необходимите от гледна точка на разпоредбата на чл.102 от НПК доказателства. В достатъчна степен за нуждите на процеса са изследвани фактите и обстоятелствата, изведени от събраните по делото доказателства и доказателствени средства. В мотивите на постановената присъда решаващият съд по начин е обективирал процеса на формиране на вътрешното си убеждение, като е извършил правилен анализ на доказателствата и средствата за тяхното установяване. При установяване на правно-релевантните факти не е възприела превратно доказателствата, в разрез с правилата на формалната логика.

След извършен собствен анализ на същите, настоящият съдебен състав установи следната фактическа обстановка, която в основните за предмета на доказване обстоятелства не се различава съществено от приетата от първата инстанция:

Подсъдимият КР. Т. П., с ЕГН *****, е роден **** година в град Русе, българин, български гражданин, женен, неосъждан, висше образование, пенсионер, с адрес град София, ж.к. “****”,

Свидетелката и частен обвинител М.Ц. живееела със съпруга си и сина си - частния обвинител Д.Ц., на адрес град София, ж.к. „****“. Семейство Ц. и подсъдимият П. били в трайно влошени отношения и често подавали сигнали за междусъседски конфликти в 06 РУ на СДВР, като вкл. спрямо съпруга на св. Ц. (Г. Ц.) имало постановена осъдителна присъда спрямо подс. П. за престъпление по чл.144, ал.3 от НК.

Широчината на стъпалата между етаж три и четири в блок 10, вх.А, град София, ж.к.“Лагера“ е между 31,5 см. и 33 см. като средно е 32 см. като разликата се дължала на некачествено изпълнение при строителството. Височината на парапетите на това място е общо 86 см. -77 см. масивна част и 9 см.дървена ръкохватка. Стъпалата от трети етаж до междустълбищната площадка с четвърти етаж са 10 на брой на едно стълбищно рамо със

средна височина 15 см.на стъпало.

На 27.01.2017 година около 16.30 часа следобед св.М.Ц. поливала цветята си и държала в ръцете си изтривалка за под (моп). В този момент Ц. чула, че в коридора на стълбището се чуват удари от заковаване. Ц., която имала пререкания с П. за цветята, които държала на стълбищната площадка, помислила, че П. изхвърля саксиите и излязла на междустълбищната площадка между трети и четвърти етаж. Там заварила подсъдимия П., който в лявата си ръка държал табуретка, да заковава в близост до прозореца изрезки от календар с цветя. Ц. му направила забележка да не закача картините на стената. П. се ядосал, взел от земята едно сандъче с цветя и тръгнал към Ц.. Ц. се уплашила, защото помислила, че подсъдимият П. ще я удари със сандъчето. Ядосан, подсъдимият се обърнал към нея с думите : „Сега ще те науча аз теб“, „Сега ще те науча, ще те пребия и цялото ви семейство ще унищожа.“ Изведнъж П. пуснал сандъчето на земята и изтичал към втория етаж и позвънил на вратата на свидетеля В.К., като го помолил да излезе и да види какво става. В този момент свидетелят К. изпитвал здравословно неразположение поради провеждането на химиотерапия, като успял да се покаже от апартамента си и видял св. Ц. на междустълбищната площадка, говореща на висок тон. К. не се чувствал добре и отново се прибрал в дома си. След като К. се прибрал подсъдимият П. се върнал на площадката при св.Ц. и с юмрука на дясната си ръка започнал да удря Ц. в лявата половина на лицето, като й казал „ Сега ще те убия, ще те унищожа и теб, и цялото ти семейство!“ . От ударите две от коронките на пострадалата паднали на земята. В този момент свидетелката започнала да вика, като виковете й били възприети от сина й – св. Д.Ц., който в този момент бил в апартамента си. Ц. знаел, че подсъдимият П. има конфликт с майка му във връзка със саксиите с цветя и помисли, че подсъдимия отново ги изхвърля. В този момент св.Ц. взел мобилния си телефон с цел да заснеме действията на подсъдимия и излязъл на стълбите, където видял, че на стълбищната площадка между четвърти и трети етаж подсъдимият П. нанасял на майка му удари с дясната си ръка. Ц. се спрял по средата на стълбите и се приготвил да заснеме П. с мобилния си телефон. Подсъдимият П., веднага след като чул стъпките на св. Ц. и видял, че същият държи в ръката си телефон, се насочил към него и му казал: „Ще те убия! Ще ви унищожа цялото семейство, ще те уволня, скоро няма да си полицаи!“ . Свидетелят Ц. знаел, че П. притежава лично оръжие и изпитал страх, че подсъдимият може да го употреби спрямо него и майка му. Подсъдимия П. доближил Ц. и се опитал да вземе от ръката му мобилния телефон, а Ц. на свой ред вдигнал ръката, в която държал телефона и в този момент подсъдимият П., пресявайки се през парапета, му нанесъл удар в областта на корема. Той изпитал силна болка и побързал да прибере майка си в жилището. Свидетелката Ц. се обадила на телефон 112 в 16:28часа, за да сигнализира за инцидента.

В резултат на ударите на подсъдимия на св.Ц. била причинена палпаторна болка по челото отляво, счупване на изкуствени корони на 1-ви и 2-ри зъб отляво, с налични корени, кръвонасядане по ръба на долната челюст отляво и палпаторна и спонтанна болка в областта на описаното кръвонасядане, довели до временно разстройство на здравето, неопасно за живота. При удара избитите коронки паднали на площадката, а св.Ц. имала кръв по лицето.

На подадения сигнал на телефон 112 от св.Ц. се отзовали служителите на 06 РУ на СДВР Г. П. и Г.Н., които при пристигането си възприели кръвта по лицето на пострадалата, както и двата избити зъба. Полицейските служители, след като установили подсъдимия П. и поговорили с него, го задържали за срок от 24 часа по реда на ЗМВР. Докато полицаите отвеждали П., съпругата му - св.М. П.а се връщала в дома си от пазар и ги срещнала по стълбите в блока, като П. й обяснил, че нищо не е направил и я помоли да му занесе лекарствата. След като се върнала от районното, св. П.а отишла при семейство К.и, за да разговаря с тях относно случилото се.

След като свидетелите П. и Н. задържали подсъдимия П., св.Д.Ц. откарал с личния си автомобил майка си М.Ц. да бъде освидетелствана за нанесените ѝ травматични увреждания. Било ѝ издадено СМУ № С-9 от 27.01.2017 година, в което като обективно състояние е отразено: „ спонтанна и палпаторна болка по челото, отляво. Първи и втори горни зъби отляво са с налични корени и липсващи коронки, като пострадалата показва металокерамични изкуствени коронки на същите зъби, отчупени по време на инцидента. По ръба на долната челюст се установява червеникаво кръвонасядане, около 4/3 сантиметра, с палпаторна и спонтанна болка.“ Съдебният медик е посочил, че травмите са причинени от действието на тъпите предмети и могат да бъдат получени вследствие на удари с ръце и юмруци, както посочва пострадалата като ѝ е причинено временно разстройство на здравето, неопасно за живота.

На свидетеля Д.Ц. било издадено СМУ № С-10 от 27.01.2017 година, в което е констатирана контузия и кръвонасядане на корема, отляво, причинени от действието на тъпи предмети, каквито са и човешките юмруци, с което му е причинена болка и страдание. Ц. бил прегледан и в Медицински институт на МВР, където с медицинско направление изходящ номер 914 от 27.01.2017 година му е препоръчан болничен отпуск за три дни поради остра реакция на стрес.

От изготвената СМЕ се установява, че на М.Ц. са установени следните увреждания: спонтанна и палпаторна болка по челото отляво, счупване на изкуствени корони на 1-ви и 2-ри зъб отляво, с налични корени, кръвонасядане по ръба на долната челюст отляво, както и палпаторна и спонтанна болка в областта на описаното кръвонасядане, довели до временно разстройство на здравето, неопасно за живота. Като механизъм на нанасяне на тези увреждания е посочено, че са в резултат на действие на твърди предмети, каквито са човешките ръце и длани, свити в юмрук. На св. Ц. са констатирани следните травматични увреждания: спонтанна и палпаторна болка (при опипване и дозиран натиск) по предната коремна стена отляво, на нивото на пъпа; червеникаво кръвонасядане на предната коремна стена с площ 6/5 сантиметра, причинили му болка и страдание. Констатирана е и остра реакция на стрес без необходимост от психиатрично лечение.

При М.Ц. не се установява наличие на психично заболяване, нито се наблюдават интелектуални дефицити. Личностовата ѝ структура се характеризира с особености в границите на общоприетата норма и не е налице дисхармонично личностово развитие или хистерична личностова структура. Физическата агресия на подсъдимия и отправените вербални закани са възбудили у Ц. основателен страх от реализирането на тази закана на подсъдимия. Този основателен страх за здравето ѝ живота ѝ провокирал появата на тревожност, напрежение, изолиране от околните и влошаване на соматичното ѝ заболяване. Това състояние не е повлияло на психичните годности на свидетелката Ц. правилно да възприеме и възпроизведе обстановката, свързана с инцидента.

От заключението на изготвената КСППЕ на св. Ц. се установява, че при него не се наблюдава същинско психично заболяване (психоза), като същият е с интелектуални възможности в норма. Поведението на подсъдимия са предизвикали у Ц. негативни емоции и дискомфорт, изразяващ се в страх за здравето и живота на майка му, но не е довело до емоционално състояние, дезорганизиращо психичните му ресурси. Емоционалните преживявания на Ц. не са довели до състояние, изискващо провеждане на медикаментозно лечение и не се охарактеризират като основателен страх за здравето и живота. Тази реакция и поведение на Ц. е обяснена с подреденото му поведение, което съставлява алгоритъм на действие при критични ситуации като процесната, дължащо се и на неговата професия на служител в МВР.

Записът от поставените пред дома на подсъдимия камери не е манипулиран, като изследваните кадри са извлечени от видеозапис от видеоохранителни камери с вкопирани в кадър данни за дата, час и условен номер на камера (общо пет на брой). Тъй като

снимковите изображения са статични, а не представляват видеопоток не може да бъде извлечена информация за последователността на действията на заснетите лица.

По отношение на изложените възражения за нарушения на процесуалните правила от категорията на съществени, въззивния съд намира следното:

В обвинителния акт са инкриминирани следните думи спрямо свидетелката Ц.: „Ще ви убия! „Ще ви унищожа цялото семейство!“, като същите са посочени и в диспозитива на присъдата на СРС. Няма спор нито в доктрината, нито в практиката на съдилищата, че съдебните актове трябва недвусмислено, конкретно и без вътрешни противоречия да дават отговор на всички обсъждани в тях фактически и правни въпроси. Необходимостта от пълно съответствие между диспозитива на присъдата и мотивите към него се основава и на принципа на логическо правно и фактическо единство, за правилност, законосъобразност и убедителност на съдебния акт. Постигането на това изискване е възможно само като се съблюдава посоченото единство между отделните части на присъдата. Въпреки условното си разделение на диспозитив и мотиви, присъдата представлява единен краен акт на решаващия съд, състоящ се, съобразно закрепеното в чл. 305 от НПК, от диспозитив и мотиви. Действително при изписване на приетите за установи фактически положения, районният съд е посочил в мотивите, че спрямо пострадалата Ц. подсъдимият е изрекъл следните думи – „Сега ще те науча, ще те пребия и цялото ви семейство ще унищожа!“, като при аргументацията на правните си изводи районният съд е посочил именно инкриминираните в ОА, съответни и на тези в диспозитива на присъдата – „Ще те убия! Ще ви унищожа цялото семейство!“. Въззивният съд отчита известното разминаване в съдържателното измерение на закана, отправена от подсъдимия, но намира същото за несъществено и неограничаващо правото на защита на подсъдимия. Това е така, защото в крайна сметка при обосноваване на своите фактически, а оттам и правни изводи контролираният съд се е доверил изцяло на показанията на св.Ц.. Видно от протокола ѝ за разпит пред състава на районния съд тя е вербализирала и двете изречения – както това с „Ще те пребия!“ първоначално, така и това „Ще те убия!“ малко по-късно, описвайки цялостната динамика на стеклите се събития. В този си вид, атакуваният съдебен акт дава възможност да се установи по несъмнен начин каква е била действителната воля на първия съд относно съдържанието на изреченията от подсъдимия спрямо пострадалата заплашителни думи – същите се съдържат както в диспозитива на присъдата, така и в нейните мотиви, макар и единствено в частта ѝ, касаеща правните изводи. Според въззивната инстанция не възниква разумно съмнение относно съдържанието на инкриминираните изрази, които да водят до нарушаване на правото на защита на подсъдимия от една страна и непоследователност във волята на първия съд от друга. В този смисъл въззивната инстанция счита възраженията в жалбата за неоснователни.

Изводите на първия съд относно правно-релевантните факти са основани на обстоен анализ на събраната доказателствена маса. При установяване на решаващите факти, свързани с въпроса - извършени ли са или не престъпления от П., контролираният съд е обсъдил подробно доказателствената съвкупност, в която с решаващо значение са данните от кредитираните гласни доказателствени средства и приетите заключения от съдебно психиатрично-психологичните експертизи, както и съдебно-медицинска. Отделно от това, въззивният съд намира за необходимо да напомни, че съдът няма задължение да събира и да се произнася по доказателствени материали относно факти и обстоятелства, стоящи извън предмета на доказване или по такива, за които вече са събрани доказателства, и то достатъчно. Нарушения в доказателствената дейност на съда са допуснати, само когато при разглеждането на делото не са изяснени елементи от фактическата обстановка от съществено значение за правилното му решаване. Неоснователен е доводът на защитата, че са допуснати процесуални нарушения, довели до ограничаване процесуалното право на подсъдимия да прави доказателствени искания. Допускането на нови свидетели, нови експертизи, назначаването на следствен експеримент (наричан от защитата експертен

експеримент) е процесуална възможност и се решава от съда, който разглежда делото. Правомощие на решаващия съд е да прецени и да се произнесе по допустимостта, относимостта на доказателствените материали при балансирано съчетание на задълженията да гарантира правото на справедлив съдебен процес от една страна, а от друга страна да не допусне неоправдано прекомерно разширение на обсега на предмета на доказване. Въззивният съд намира, че СРС не е ограничил правото на подсъдимия П. и неговата защита да се противопоставят на тезата на обвинението, да искат събирането на нови доказателства, да участват лично в разпита на свидетели. Аргументирано съставът на проверявания съд е отхвърлил част от направените искания от страна на защитата за назначаването на експертиза, извършването на следствен експеримент и разпит на свидетел, като в основата на решенията му стои тезата, че фактите и обстоятелствата, които биха се установили посредством тези доказателствени искания, вече са изяснени или пък биха били неотнормими към предмета на доказване по делото. В случая съдът е постановил съдебния си акт основно на базата на писмени доказателствени материали и на експертни заключения и това не е довело до невъзможност за разкриване на обективната истина, така че да се възприеме като неоснователно ограничение на правото на защита.

От съдържанието на мотивите се установява, че контролираният съд е съпоставил и анализирал подробно показанията на пострадалите не защото подкрепят обвинението, а защото последователно и логично установяват конкретните фактически обстоятелства, при които подсъдимият е вербализирал своите закани спрямо пострадалите, настъпилите увреждания на пострадалите, собственото им поведение и това на подсъдимия от момента на срещата им до момента, в който семейство Ц. са се прибрали в апартамента и са потърсили съдействие на телефон 112. Отказът да се възприемат показанията на П.а, както и обясненията на подсъдимия е поради констатираните противоречия за относимите обстоятелства, както и тези с останалия доказателствен материал, вкл. съдебномедицинската експертиза. Механизмът на причиняване на процесните увреждания на свидетелите Ц. също е установен по несъмнен начин чрез съдържанието на показанията на първата група свидетели, независимо от обема на тяхната пълнота за конкретни факти, определяща се от мястото и разстоянието, на което са се намирали – свидетелката Ц. на междуетажната площадка, а св. Ц. – на стъпалата между 4 и 3 етаж. Затова не може да им се даде оценка на противоречиви относно поведението на подсъдимия - че с дясната си ръка е нанесъл удари по лицето на пострадалата, а след това – при появата на сина й (св. Ц.) е нападнал и него – като с дясната си ръка е нанесъл няколко удара в лявата част на корема на св. Ц.. Обсъдени са всички доказателства за това обстоятелство и са оценени с оглед действителния им смисъл, без да са допуснати нарушения в посочения от защитата смисъл - в негова вреда.

Настоящият състав на свой ред подложи на внимателен анализ показанията, особено на пострадалите лица, като отчете тяхната евентуална заинтересованост от изхода на делото, като прецени и че неуредените отношения датират отдавна. Въззивният съд прие за правилна тезата на първия съд за кредитиране показанията на св. Ц. и Ц.. В действителност, същите са пострадали от престъпленията и логично биха защитавали линия, свързана с тази им процесуална роля. Въпреки това, предвид факта, че наведените от тях данни са такива на свидетели-очевидци, съдът ги прецени за непосредствени и даващи сведения от първа ръка за инкриминираните деяния и повода за същите, вкл. ескалиращите през годините взаимоотношения с подсъдимия П.. Правилно районният съд не само е съпоставил

показанията на цитираните лица помежду им, но ги е съотнесъл и с показанията на останалите свидетели, както и с обясненията на подсъдимия, с писмените доказателства, както и със съдържанието на съдебно-психиатричните и психологични експертизи, видео-техническа и медицинска такава. Именно на тази основа може да се направи извод за вътрешна логичност, необвързаност с користни или други подбуди, които да са повлияли за уличаването на подсъдимия. От показанията на тази група лица категорично може да се изведе мястото, времето и конкретните изрази, които е използвал подсъдимият П. спрямо всеки един от тях.

Показанията на пострадалите – свидетелите Ц. са важен източник на доказателства, като същите са в основата на повдигнатото от страна на прокуратурата обвинение срещу подсъдимия П. . . Принципно не съществува пречка обвинението да се основава преимуществено на показания, дадени от един очевидец, дори и същият да се явява едновременно с това и пострадал. Противното разбиране би довело до дефинитивно изключване на достоверността на свидетелските показания на пострадалото лице, като би довело до принципна недоказуемост на редица деяния, които обичайно не се извършват пред широк кръг от хора. Следва да се подчертае, че съгласно изискванията на процесуалния закон доказателствата и доказателствените средства не могат да имат предварително установена сила. Предвидените в НПК способности за установяването на данните по делото са равностойни по доказателствена сила, стига да са събрани по реда и правилата на НПК и да са достоверни. Наложителната проверка на показанията на св. Ц. чрез съпоставка с останалия доказателствен материал, както и на проверка с изследването на данни за логически несъответствия и вътрешни противоречия е сторена от СРС, който е аргументирал позицията си защо кредитира заявеното от Ц., както и заявеното от сина ѝ – св. Ц.. За да се довери на показанията на пострадалите лица, въззивният съд също констатира, че относно основните факти от предмета на доказване е налице последователност, логичност и конкретика в изложеното от свидетелката Ц.. Внимателният прочит на депозираните от св.Ц. сведения пред първоинстанционния съд, в контекста на изготвените експертизи (аудио-техническа, СМЕ, СППЕ), еднозначно установяват убеденост, че именно П. е автор на инкриминираните деяния както спрямо нея, така и спрямо сина ѝ – св. Ц.. Всъщност присъствието на П. на инкриминираното място и дата не се оспорва от самия него, поради което и твърденията му в тази насока, а също и на св.К. и П.а дават още една гаранция за достоверност показанията на пострадалата.

Обосновано контролираният съд е заключил, че изнесената от Ц. информация, касаеща деня, мястото, предприетото от страна на подсъдимия агресивно вербално и физическо поведение (не само към нея, но и към сина ѝ – св. Ц.) изцяло кореспондира с показанията на Ц.. Последният, макар и появил се малко по-късно на започналия скандал между пострадалата и подсъдимия, и водим от желанието да го заснеме с личния си телефон, е успял да възприеме част от нанесените юмручни удари по лицето на майка си от страна на подсъдимия. Показанията на Ц. досежно пререканието с подсъдимия, вкл. ударите в корема, които е получил от страна на подсъдимото лице, докато е държал телефона в ръка си,

намират доказателствена опора в показанията на Ц., както и в наличната медицинска документация, както и изготвена медицинска експертиза.

По отношение на предприетото от св. Ц. поведение по опит за заснемане на подсъдимия П., докато последният бие майката на свидетеля, въззивния съд счита за житейски обусловено както от професионалната ангажираност на свидетеля (жандармерист), така и от факта, че реално след като подсъдимият е забелязал присъствието на св. Ц., е преустановил физическата агресия над св. Ц.. Акуратно районният съд е отчел аргументираното заключение на вещите лица, изготвили СППЕ на Ц. и дадените пред съда пояснения. Вещите лица обясняват реакцията му с оглед естеството му на работа и като начин за отреагиране/алгоритъм в подобни ситуации. Тези обстоятелства обаче на свой ред въззивният съд намира, че не изключват възможността св. Ц. да почувства витална застрашеност, с разликата, че реагирането му по време на стресова ситуация е различно на фона на социално-очакваното и утвърденото.

Показанията на частните обвинители се подкрепят и от показанията на свидетелите П. и Н. – полицейски служители, напълно незаинтересовани от изхода на делото лица. Показанията на Н. и П., макар и източник на производни доказателства, служат за проверка на първични доказателствени източници, като в същото време се явяват и първичен източник на информация досежно забелязване на кръв по устата на св. Ц. при пристигането им на място.

Въпреки гореизложените съображения, въззивния съд намира възражението на защитата касателно блъскане на главата на св. Ц. в стената от страна на подсъдимия за основателно. Твърдението на Ц., че подсъдимият е започнал да й „блъска главата в стената“ остава изолирано и неподкрепено с други доказателства по делото. За независим коректив въззивния съд използва издаденото СМУ, заключението на СМЕ и поясненията на вещите лица в съдебна зала, съгласно които, ако свидетелката е била удряна в тилната част на главата, то е щяло да има данни за мекотъканна травма или поне да има наличие на палпаторна болка. Нито едно от тези наранявания не е описано от съдебния лекар, извършил първоначалния преглед на пострадалата.

В противовес на споделеното от свидетелите Ц. са обясненията на подсъдимия ведно с показанията на съпругата му П.а. Правилно първостепенният съд ги е кредитирал частично, като е изградил фактическите си и правни изводи преимуществено въз основа на останалите доказателствени източници. Обясненията на подсъдимия освен валидно доказателствено средство се явяват и средство за защита срещу така повдигнатото му обвинение. В процесния случай въззивният съд цени дадените обяснения именно в светлината на ефикасно средство за защита, с което подсъдимият П. се опитва да обори тезата на прокуратурата. При съблюдаване на правилата за доказателствената тежест по чл.103 от НПК, за да бъдат приети за достоверни обясненията на подсъдимия, не се изисква те да намират подкрепа, а да не се опровергават от несъмнено установени доказателства или да не се дискредитират на собствено основание поради неясноти, необясними празноти или тъй като съдържат обективно невъзможна версия. Тук е мястото да се посочи, че подсъдимият

не отрича на инкриминираните в обвинителния акт ден и място да е срещнал пострадалите, но същевременно настоява да не е предприемал действия по нанасяне на физически удари на последните, нито да е отправял заканателни реплики по техния адрес, а точно обратното – твърди, че той самият е станал обект на физическа агресия от страна на св. Ц.. Въззивният съд не възприема обясненията на подсъдимия, че не е посягал физически на пострадалите, нито им се е заканвал, че ще ги убие. Това е така, тъй като тези доказателствени източници стоят вътрешно неустойчиво и изолирано в описания общ ход на събитията и не отговарят на обективните находки по делото, намерили отражение в напълно кореспондиращите си свидетелски показания на Ц., Ц., П., Н., както и в изготвената съдебно медицинска, видео-техническа експертиза и психологични експертизи. От заявеното от подсъдимия правилно е дадена вяра на онази част, намираща доказателствена опора в други доказателствени източници. Така на първо място е информацията досежно деня и окачването на картини на стълбището, както и досежно натрупаните във времето конфликти между двете семейства – това на подсъдимия, и това на пострадалите, вкл. подавани сигнали и жалби до правоохранителните органи. На следващо място отговарящо на обективната действителност е твърдението на подсъдимия, че съпругът на пострадалата е осъден за закана с убийство спрямо подсъдимия, като в този смисъл е и постановената осъдителна присъда на СРС, приложена по делото като писмено доказателство. На въззивния съд прави впечатление, че подс. П. не отрича да се е качвал нагоре по стълбите, както и да е посегнал към телефона на св. Ц., които му твърдения кореспондират с показанията на пострадалите Ц.. Лансирата версия на подсъдимия, че свидетелката Ц. се е ударила в металната врата, като той самият не ѝ е посягал, въззивният съд също намира за напълно опровергана от обективните находки по делото, намерили отражение в подробните показания на пострадалата и изготвената СМЕ.

Видно от протоколите от съдебните заседания, вкл. пред въззивния съд, на подсъдимия П. е дадена възможност да се възползва от правото си да даде обяснения, вкл. в началото на съдебното следствие е бил приканен от съдебния състав, но той е заявил, че на този етап не желае. Впоследствие е дал подробни обяснения, като вкл. е отговарял на зададените му от страните и съда въпроси. При разпита си пред въззивният съд подсъдимият отново свободно е депозирал своите обяснения, част от които съдържащи информация, изцяло неотнositима към предмета на делото. В оглед така изложените съображения въззивният съд счита, че правото на подсъдимия да дава обяснения не е било нарушено, а надлежно съблюдавано от ръководно-решаващите органи.

Ценейки информационното съдържание на показанията на св. П.а и съпоставяйки ги с останалите доказателствени източници, съдът намира същите в по-голямата им част за неотнositими към предмета на доказване, доколкото съдържат факти за задържането на подсъдимия от полицейските служители и отвеждането му до полицейското управление, както и за възникналите здравословни проблеми. Свидетелката П.а не е присъствала на инкриминирания момент и обективно не е имала възможност лично да възприеме развоя на ситуацията – вкл. разменени реплики и физически сблъсъци. Въззивният съд при анализа на

нейните показания констатира, че изнесената от нея информация относно инкриминираното деяние се явява производна, доколкото е преразказ на споделена ѝ от съпруга ѝ (подс. П.) и св. К. информация. В случая от значение е, че съдебната практика е категорична, че производни доказателства е възможно да бъдат ползвани, но само и единствено с цел установяване на съществуването на първични такива, заместване на същите (когато последните не могат да бъдат събрани) или с цел проверка на вече събрани първични доказателства. Когато е налице противоречие между събрани първични и производни доказателства, съдържащи еднаква доказателствена информация, първите не могат да бъдат оборени чрез вторите. Ето защо въззивният съд прецени, че съдържанието на изнесената от П.а информация, че св. К. ѝ е разказал, че е видял как св. Ц. бута подсъдимия надолу по стълбите, изцяло противостои на споделените от св. К. наблюдения. В своя разпит пред СРС свидетелят К. не отрича да е бил потърсен от подсъдимия във връзка с конфликт с пострадалата, разиграващ се на стълбищната площадка, но свидетелят е категоричен, че не е видял нищо поради факта, че е останал на прага на дома си, като единствено е възприел виковете от страна на св. Ц.. В този смисъл неговите показания, доколкото се явяват първични, на свидетел – очевидец, не могат да бъдат заместени от тези на св. П.а, опитваща се да обезпечи защитната теза на съпруга си.

По отношение на изложените възражения на защитата във връзка с времевия интервал на извършване на деянието и обективната невъзможност подс. П. да го е осъществил за период от „три интервала от по 9 секунди“, въззивния съд намира за неоснователни. Видно то заключението на съдебно-техническата експертиза върху предоставения за изследване флаш памет и съдържащите се в нея изображения не се наблюдават манипулации. На следващо място вещите лица, изготвили видео-техническата експертиза по делото, са категорични, че от наличните снимкови кадри не могат да бъдат подробно описани действия на лица, тъй като същите представляват статични изображения, а не непрекъснат видеопоток. Фрагментарността на представените кадри не позволява да се проследи в цялост поведението на засегнатите лица, най – малкото и защото инкриминираните сблъсъци са се случили на място, непопадащо в обхвата на изследваната камера. Това обстоятелство правилно е било отчетено от страна на СРС при отхвърляне обясненията на подсъдимия в частта им, изключваща извършено посегателство над пострадалите. Резонно и позовавайки се на житейската логика съставът на СРС е преценил и цялостната динамика към инкриминирания период, както и факта, че при физическо пререкание е нормално тялото да не е в покой и да се мести, което обяснява и възможна и напълно очаквана промяна на позицията на подсъдимия, вкл. скъсяване на физическата дистанция между него и св. Ц.. По този начин възражението на защитата, че няма как подсъдимият да е нанесъл удар на св. Ц. през парапета на междуетажната площадка, остава необосновано. Не без значение е фактът, че нанесения от подс. П. удар по тялото на св. Ц. е бил с нисък интензитет видно то изготвеното СМУ и СМЕ, което е обусловено и от дистанцията между двамата и физическата възможност на подсъдимия да нанесе по-силен удар.

В заключение въззивният съд намира, че установените от районния съд релевантни

факти не са резултат от едностранчива и/или превратна интерпретация. Несъгласието от страна на подсъдимия и неговата защита с възприетото по фактите не може да послужи за обосноваване на теза за допуснати процесуални нарушения при анализа на доказателствата, след като контролираният съд е спазил процесуалните правила за допускане, събиране, проверка и оценка на доказателствата, както и е гарантирал равни възможности на страните да участват в процеса. И тази инстанция намира, че в показанията на свидетелите Ц. не се отчитат съществени противоречия, а напротив – подкрепени са от писмени доказателства (СМУ, справка от телефон 112); от експертни становища, както и частично от устни доказателствени средства – показанията на отзовалите се на сигнала полицейски служители. Въз основа на тях първия съд правилно е изградил изводи за времето, мястото и конкретните действия на подсъдимия П., за съдържанието на вербалните заплахи, както и за физическата агресия, упражнена от него спрямо пострадалите лица.

Престъплението по чл.144, ал.3, вр. ал.1 от НК, предвид систематичното място, където се намира /раздел V – „Принуда“/ от глава II на НК /”Престъпления против личността“/ закриля от противоправни посегателства личната свобода на гражданите. С реализирането на това престъпление от дееца се цели промяна на поведението и действията на заплашения, въпреки волята му в желаната от дееца насока. За осъществяване му се изисква обективиране чрез думи или действия на закана с убийство спрямо определено лице или лица, която да е приета от лицето/лицата и би могла да възбуди основателен страх от осъществяването. Тъй като се касае за засягане на свободата на заплашения, необходимо е заканата да бъде отправена именно към него, за да може да стигне до неговото съзнание. Съгласно задължителна за съда съдебната практика, а и предвид съдържанието на текста на закона, не е необходимо тези заплахи да са възбудили такъв страх у лицето/лицата, срещу което/които са отправени, а само да са били в състояние да възбудят основателен страх, че заканата може да бъде осъществена. В този смисъл е и ТР № 53/1989г. на ОСНК на ВС, в което се приема, че за съставомерността на деянието по чл.144, ал.3 от НК, законът не изисква към момента на извършването му - отправянето на закана с убийство, у дееца да има оформено решение за неговото изпълнение, нито да е действал с годно средство и при условия, при които резултатът реално може да настъпи. От субективна страна съставът на това престъпление изисква деецът да съзнава съдържанието на заканата и нейното възприемане от заплашения като действителна такава като не е необходимо лицето в действителност да се е изплашило, а само да съществува основание, че заканата би могла да се осъществи.

В случая от доказателствата по делото несъмнено се установява, че подсъдимият П. на посочените в обвинителния акт дата се е заканил с убийство спрямо пострадалите Ц.. Инкриминираните изрази, посочени от обвинението, са отправени към пострадалите лица, които обективно са ги възприели. Съставът на това престъпление приема за достатъчно от обективна страна приемането на заплахата от пострадалия/пострадалите /р.№ 37 от 31.01.1991г. по н.д. № 876/1990 г., I н.о. на ВС/, поради което съдът намира, че в настоящия казус тези закани от подсъдимия са стигнали до съзнанието на всяко едно от лицата, към които са били отправени. Израз на това е било не само последващото емоционално състояние на свидетелите (видно както от техните показания, така и от изготвените КССПЕ и приложени писмени документи). В случая освен с думи, заканата с убийство е била обективирана и чрез действия – поведението на подс. П. по неочаквано физическо нанасяне на удари по свидетелите Ц. – свидетелката е била удряна по лицето, а пострадалият – в коремната част, като и на двамата са причинени телесни повреди.

Според СГС заканата за ликвидирането на пострадалите Ц. е била реална, част от

познаваемите процеси и явления /р. № 851 от 05.01.2005 г. по н. д. № 459/2004 г., II н.о. на ВКС, р.№ 853 от 05.01.2005г. по н. д. № 459/2003 г., II н.о. на ВКС/, като е налице конкретно изявление за убийство, което в достатъчна степен би могло и е било възприето от всеки един от тях като реално и респективно като закана за прекратяване на живота им. В такава насока, макар и да не изискуема сигурност в реализиране на намеренията от страна на подсъдимото лице, безспорно като затвърждаващи увереността в изпълнимостта намеренията на П. от пострадалите е било прието и цялостното предхождащо поведение на същия – непрекъснати и предходни конфликти, знание на пострадалите, че подсъдимият разполага с оръжие. Откъде пострадалите са се сдобили с информацията, че подсъдимият притежава оръжие, е ирелеванта за предмета на доказване.

По изложените съображения, съдът прие, че пострадалите са преживели страхови реакции, свързани с опасения от посегателства върху живота им, като емоционалният стрес е резултат от поведението на подсъдимия П. и от извършените от него действия, обективиращи закана. Такава ситуация нормално-психологически не само предизвиква у индивида преживявания от тъмния спектър на емоционалния регистър /страх, стигащ до витална застрашеност за живота/, а покрива и юридическия критерий на понятието „основателен страх”. Налице е конкретно изявление за убийство, което е било възприето от двамата представители на семейство Ц. като реално и респективно като закана за прекратяване на живота им. Възраженията на защитата не държат сметка, че от съвкупната оценка на събраните доказателства следва да се установи обективно наличие на възможността за възникване на основателен страх у пострадалия Ц., а не дали е налице или не състояние на възникнал страх у пострадалия, който единствено може да се преценява при индивидуализацията на наказанието, но не и за отговорността за деянието.

Факт е, че въпросът за наличието на „основателен страх” в смисъла на чл.144, ал.3, вр. ал.1 от НК, макар и по такъв начин да е формулиран от органа на досъдебно производство, е чисто юридически, е не експертен. Изводите си за изпадане на пострадали в това състояние, СГС направи не само въз основа на съдебно-психиатричните експертизи, а и след като даде съвкупна оценка на всички данни от значение за изясняване на това обстоятелство. Действително СППЕ на пострадалия Ц. посочва, че същият е изпитал страх по-скоро за живота на майка си, като самият той е реагирал адекватно на ситуацията без да изпада в състояние на „основателен страх“. Въззивният съд намира, че наличните по делото доказателства – съдебно направление за преглед на психиатър, констатиращ състояние на силен стрес при св. Ц., собствените му показания за начина, по който е възприел и разтълкувал поведението на подсъдимия, вкл. знанието, че последният притежава огнестрелно оръжие, отчетни в своята съвкупност обуславят категоричния извод, че отправената закана с убийство от страна на подсъдимия е могла да възбуди основателен страх у пострадалия, че реално ще бъде изпълнена. Налице е вербално психическо въздействие върху пострадалите, което обективно е застрашило правно-защитимата им сфери. Отправените от подсъдимия П. реплики са натоварени със застрашителен потенциал, подсилен и от съпътстващото поведение на деца, който е извършил действия по

противоправно засягане на телесния интегритет на свидетелите Ц., на Ц. най-вече.

От субективна страна правилно първостепенният съд е счел, че са налице задължителните елементи, които правят дейността на подсъдимия П. престъпна по смисъла на чл.144, ал.3, вр. ал.1 от НК. Подсъдимият е имал възможност да формира адекватна представа, че със своето поведение осъществява въпросната закана и че тя ще породи страхови изживявания при пострадалите, което е искал и това реално се е случило. Вероятното съществуване на риска, че заплахата може да бъде реализирана, се допълва и от данните за предходните конфликтни отношения между замесените лица. Законосъобразно контролираната инстанция е приела, че деянието е извършено от подсъдимия П. при форма на вината пряк умисъл, като същият е съзнавал, че отправя към пострадалите лица закана за убийството им, съзнавал е съдържанието на отправените думи и цялостното си поведение, както и че употребените думи са годни да произведат у пострадалите основателен страх от осъществяването ѝ и е целял именно това. Въззидният съд счита, че в действителност подс. П. е целял чрез реална заплаха да въздейства върху свободното протичане на волевите процеси у пострадалите Ц. и да ги промени, като предизвика страх от осъществяването на заканите. В случая, отчитайки трупаните в годините негативни емоции и чести конфликти, съдът намира, че поведението на П. не може да бъде окачествено като импулсивно такова и имащо единствено емоционален заряд.

Всичко гореизложено налага извода, че правилно подсъдимият П. съгласно чл.303, ал.2 от НПК е признат от районния съд за виновен в извършване на 2 отделни престъпления по чл.144, ал.3, вр. ал.1 от НК, доколкото се касае до засягане неприкосновеността на две отделни личности, което и предвид действието на чл.26, ал.6 от НК, изключва възможността за третиране дейността му като продължавано престъпление.

След като е направил верни изводи за квалификацията, районният съд е имал и правилен подход при определяне на наказанията, които следва да бъдат наложени на подсъдимия П.. За обсъжданото престъпление законодателят е обективирал наказание „Лишаване от свобода“ до 6 години без посочен минимум на санкцията.

Първостепенният съд резонно е отдал значение на чистото съдебно минало на подсъдимия П. в светлината на смекчаващите отговорността обстоятелства, сравнително напредналата му възраст, здравословното му състояние, семейното му положение, предхождащите деянието сходни конфликтни ситуации, а към обосноваващите по-тежка наказателно-правна репресия е причислил, че деянието е извършено на публично място, както и обстоятелството, че и спрямо двамата пострадали подсъдимият е използвал физическа агресия, причинили им съответно болка и страдание и временно разстройство на здравето, неопасно за живота. Обстоятелството, че инкриминираните действия на подсъдимия са извършени на междустълбищната площадка, не означава, че мястото не е публично. Защитата не държи сметка на факта, че стълбището се явява общи части, достъп до който имат освен живущите във входа, така и други преминаващи, които могат лично да възприемат неприемливото поведение на подсъдимия, с оглед на което възражението на защитата в тази насока се явява неоснователно.

Контролираният съд е определил адекватно на извършеното от подсъдимия наказание съобразно целите по чл.36 от НК и при съблюдаване на правилата по чл.54 от НК за всяко едно престъпление поотделно. Размерът на наложеното наказание за отделните престъпления е отмерен правилно, като са отчетени всички смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства. Настоящата инстанция намира, че определеното наказание е съразмерно на обществената опасност на деца и деянията, като счита, че същото е правилно индивидуализирано, като са съотнесени всички релевантни факти и обстоятелства. Никое от констатираните от него смекчаващи отговорността обстоятелства не е изключително по характера си, нито в количествено отношение те са многобройни по смисъла, вложен в това изискване от чл.55, ал.1 от НК, за да е възможно наказанието на подсъдимия да бъде заменено с пробация. Простият аритметичен сбор от смекчаващи обстоятелства сам по себе си не е достатъчен за приложението на чл.55, ал.1 от НК. Определяща е важността на тези обстоятелства, с оглед на която и най-лекото, предвидено в закона наказание би било несъразмерно тежко. Касае се за две кумулативно дадени предпоставки, едновременното наличие на които е необходимо, за да се слезе под минимума на предвиденото за съответното престъпление наказание или да се премине към друг, но по-лек вид наказателна санкция.

На основание чл.23, ал.1 от НК, правилно СРС е определил общото най-тежко наказание – „Лишаване от свобода“ за 9 месеца, изпълнението на което е отложил с изпитателен срок от 3 /три/ години. Резонно, липсват основания за ефективно изтърпяване на определеното общо най-тежко наказание, предвид съдебното минало на П., характера на конфликтите, породен от междусъседски неразбирателства между замесените лица, възрастта и здравето на подсъдимия. Настоящата въззивна инстанция счита, че минималният отлагателен срок от 3 /три/ години е от естеството си да укаже необходимото поправително и превъзпитателно, а най-вече - възпиращо въздействие върху поведението на подсъдимия П., като по този начин целите, визирани в чл.36 от НК, ще бъдат постигнати.

Предвид изложеното и извършената на осн. чл.314, ал.1, вр. чл.313 от НПК цялостна служебна проверка на правилността на атакувания съдебен акт, въззивната инстанция не констатира наличие на основания, налагащи неговата отмяна или изменение, поради което същият следва да бъде потвърден, а въззивната жалба - да бъде оставена без уважение като неоснователна.

Така мотивиран и на осн. чл.334, т.6, вр. чл.338 от НПК, СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда от 05.10.2021г. постановена по Н.О.Х.Д. № 20812/2017г. по описа на СРС, НО, 21-ви с-в.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____